

DE RONDE VAN BOOGERD

Filemon Wesselink

De Ronde van Boogerd

Lebowski Publishers, Amsterdam 2016

© Filemon Wesselink, 2016
© Lebowski Publishers, Amsterdam, 2016
Omslagontwerp: Pankra, Den Haag
Omslagbeeld: Lennaert Ruinen
Auteursfoto: Marthe Hennink
Typografie: Perfect Service, Schoonhoven

ISBN 978 90 488 2672 8
ISBN 978 90 488 2673 5 (e-book)
NUR 491

www.lebowskipublishers.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Lebowski is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

'In de eindsprint vocht hij tot het uiterste voor de tweede plaats: net als een soldaat die tot het einde doorgaat in een veldslag, ook al weet hij dat die verloren is. Daarna kwamen de anderen binnen, met lange tussenpozen. En allemaal leken ze op gekruisigde Christussen.'

Dino Buzzati

INHOUD

1. Hoe Michael zijn laatste koers nooit reed 9
Teampresentatie Team Roompot 18
2. Hoe Michael zijn eigen afscheidsfeest verliet 22
Ster van Bessèges, 1e etappe 26
Ster van Bessèges, 2e etappe 36
Ster van Bessèges, 3e etappe 43
3. Hoe Michael in een zwart gat belandde 49
Openingsweekend 52
4. Hoe bleek dat Michael niet kon genieten 56
Driedaagse van West-Vlaanderen 62
5. Hoe Michael van doping werd beschuldigd 67
6. Hoe Michael tijdelijk van zijn vrouw scheidde 70
World Ports Classic 75
7. Hoe Michael weer probeerde op te stappen 81
8. Hoe Michael zijn vrouw definitief verliest 83
Nederlands Kampioenschap Wielrennen Emmen 86
9. Hoe Michael zijn dieptepunt beleefde 92
Tour de France 95
10. Hoe Michael een nieuw leven begon 103
Eneco Tour 110
11. Hoe Michael in het dopingmoeras wegzakte 116
12. Hoe Michael een bekentenis deed 123
Textielprijs Vichte 134

13. Hoe de wereld op Michaels bekentenis reageerde 142
Nationale Sluitingsprijs Putte-Kapellen 145
14. Hoe Michael toch nog geschorst werd 150
15. Hoe Michael me verward achterlaat 154

HOE MICHAEL ZIJN LAATSTE KOERS
NOOIT REED

Michael Boogerd woont in Kalmthout, net over de grens bij Roosendaal. Zijn burens zijn mensen die net als hij zoeken naar belastingverlichting, en wonen in villa's die op de zijne lijken.

Terwijl ik in mijn Škoda Fabia naar België tuf, denk ik terug aan een eerdere keer dat ik in Kalmthout was.

Het was voor de tv-uitzending die ik oktober 2013 over Michael maakte, *De Week van Filemon*. In het programma volgde ik een week lang een bekende Nederlander in zijn dagelijkse bezigheden. Ik deed dat zonder crew en filmde alles zelf met een handycam. Ik koos bewust voor die techniek, omdat ik zo intiemer met de BN'ers kon zijn.

Toen ik die week Michael thuis oppikte om samen naar de Eurosport-studio te rijden, waar hij commentaar ging geven bij de wielerklassieker de Ronde van Lombardije, vertelde hij me dat hij zijn dopinggebruik liever niet bekend had.

Hij had het gedaan omdat hij door journalisten in het nauw gedreven was. In elk geval niet uit schuldgevoel. 'Ik had niet het gevoel dat ik de boel belazerde omdat ik iets had gedaan wat anderen niet deden,' vertelde hij voor mijn handycam. Waar hij zich wel schuldig over voelde, was dat hij de dopingcultuur mede in stand had gehouden. Dat hij nooit geprobeerd had om het te stoppen.

Een merkwaardige, maar ook eerlijke uitspraak die hij die

week deed, was dat hij zijn zoon niet per se zou behoeden voor doping.

Want toen ik de hypothese op tafel legde dat zijn zoon mee zou kunnen naar de Tour, zolang hij geen doping weigerde, antwoordde Michael: ‘Wanneer hij er alles voor opzij heeft gezet en hij krijgt de kans om mee te gaan naar de Tour de France, dan zou het wel heel hypocriet zijn om tegen hem te zeggen: “Leer van papa’s fouten, doe het niet.”’

Tijdens de opnamen van *De Week van Filemon* spraken Michael en ik veel over doping. Over zijn bekentenis in maart 2013 en hoe hij met de reacties erna omging. Maar nadat Michael stopte met wielrennen was er niet alleen het dopingprobleem waar hij mee kampte.

Zoals veel topsporters die hun loopbaan beëindigen, viel Michael Boogerd na zijn profcarrière in een diep zwart gat. Hoe dat ging en hoe hij daar uitkwam, daar kwamen we in *De Week van Filemon* niet aan toe. Maar nu is die tijd er wel.

Daarom volg ik hem een seizoen lang als ploegleider van Team Roompot en rijd ik vandaag naar Kalmthout. Het is maart 2015.

Wanneer Michael de voordeur opendoet, maakt hij een ontspannen indruk. Hij loopt op blote voeten en draagt een strak shirtje. Hij vertelt dat hij net heeft hardgelopen.

‘Wil je binnen zitten of op het terras?’

Het is een onverwacht mooie lentedag, dus kies ik voor het laatste. Maar wanneer we gesetteld zijn, ik met mijn memo-recorder in de aanslag, beginnen twee tuinmannen herrie te maken. Ze zijn met trimmers en maaiers de planten en het gazon aan het temmen.

Michael heeft een grote tuin. Een voetbalveld past er mak-

kelijk in. Er staan heggen omheen waar je niet overheen kunt kijken. Zijn huis staat in het midden van de tuin, een onopvallende grijze villa.

We vluchten snel naar de stilte van de keuken. Het huis lijkt ingericht door een binnenhuisarchitect. *Spic and span*. Geen mandjes of schaaltes met rommeltjes waar mijn eigen huis mee bezaaid is. Michaels huis lijkt op een showroom van een interieurwinkel.

‘Waarom ik gestopt ben met fietsen?’ herhaalt Michael mijn vraag. ‘Nou, voorafgaand aan de Amstel Gold Race 2007 maakte ik bekend dat ik aan het einde van het seizoen zou stoppen. Die beslissing nam ik omdat ik last had van de achterkant van mijn linkerbeen. De pijn verplaatste zich steeds, van boven naar beneden. Nog steeds is dat been gevoelig. Verschillende artsen hebben ernaar gekeken, maar niemand heeft een idee wat de oorzaak kan zijn. Er is iets waardoor ik er niet volledig kracht op kan zetten. De winter van 2006 op 2007 werd hierdoor een lijdensweg. Ik ben altijd een trainingsbeest geweest. Wanneer er iets niet goed zat, trainde ik net zo hard en lang tot het weer goed was. Maar die winter hielp het trainen niet meer.’

Een van de tuinmannen maait nu een stukje gras dicht bij het keukenraam. ‘Kost klauwen met geld zo’n tuin.’ Michael lacht en laat daarmee zijn onvermijdelijke witte tanden zien.

‘Ik kon die winter niet doen wat ik wilde. In die tijd trainde ik met een wattagemeter. Het lukte me niet om bepaalde wattages te halen. In mijn hoofd zat het ook goed, maar mijn been was de zwakke schakel. Een paar maanden later, in het voorjaar, reed ik de Ronde van Vlaanderen. Ik wist zeker dat ik hard genoeg getraind had, maar mijn achterbenen bleven opspelen. Op de Muur van Geraardsbergen werd ik ineens voorbijgereden door de Italiaan Alessandro Ballan en de Vlaming

Leif Hoste. Ik kon niet meer met deze mannen mee. Mijn benen deden te veel pijn. Nu zijn er veel renners die geopereerd worden, omdat er in hun lies een slagader beklemd zit. Dat is een blessure die vaak voorkomt bij wielrenners. Maar ik was al vijfendertig en had geen zin in verdere medische onderzoeken en een operatie. En trouwens, dat is allemaal achteraf gelul van me, want ik weet niet eens zeker of dat het was. Maar ik had toen eigenlijk helemaal niet moeten stoppen. Ik had gewoon in een andere rol, niet als kopman, door moeten blijven fietsen in het team. Dan had ik jonge renners als Thomas Dekker en Robert Gesink kunnen helpen.’

Op YouTube zijn opnames van de Ronde van Vlaanderen van 2007 terug te zien. Michael draait als vijfde ‘de Muur’ op. Zoals altijd staat er veel publiek op de glibberige stenen. Boven de schokschouderende renners uit wapperen tientallen gele Vlaamse vlaggen. Wanneer de camera naar boven draait, zien we het laatste stukje van de Muur van Geraardsbergen, dat de Kapelmuur wordt genoemd. Op het hoogste punt staat de kapel zelf, met zijn ronde dak. Vlak daarvoor passeren we restaurant ‘t Hemelrijck, waar ik eens een pannenkoek at na een poging de Muur zonder afstappen te beklimmen. Michael kijkt constant achterom, zoals we van hem gewend zijn. Alessandro Ballan fietst dan al voor hem. De Italiaan slaat meteen een enorm gat, is verreweg de sterkste. Maar Michael is zeker niet veel slechter dan de rest. Hij zou negende worden, nog voor grootheden als Tom Boonen en Filippo Pozzato. Michael reed deze Ronde eerder in 2003 en 2004. Toen werd hij respectievelijk 9e en 20e. Deze editie is dus een evenaring van zijn beste resultaat ooit in Vlaanderen.

De telefoon gaat. Michael neemt op. Er volgt een gesprek over een verbouwing in het huis. Michael probeert het gesprek telkens af te kappen, maar de persoon aan de andere kant

van de lijn wil zijn aandacht. Michael zegt afwisselend ‘ja’ en ‘nee’, maar ik heb niet de indruk dat hij echt luistert.

Ondertussen staar ik naar zijn keuken. Die ziet eruit alsof hij net geïnstalleerd is en er nooit in gekookt wordt. Alle benodigdheden voor het koken zijn goed weggestopt. Ik voel de neiging om Michaels koelkast eens open te trekken, om te kijken of er nog iets in staat. Een medicijnflesje of pilletjes. Maar ik durf het niet.

Michael slaagt erin het telefoongesprek af te kappen en komt weer bij me zitten. Ik hoef hem er niet aan te herinneren waar we zijn gebleven. Hij gaat door alsof hij niet gestopt is.

‘Een paar dagen voor de Amstel Gold Race hakte ik de knoop door. Die wedstrijd was op zondag. Op dinsdagavond belde ik Theo de Rooij, de manager van de Rabobankploeg, om te melden dat ik zou kappen. Donderdag hielden we de persconferentie waarin ik bekendmaakte dat ik aan het einde van het seizoen zou stoppen. Tijdens de Amstel Gold Race voelde ik dat ik de juiste beslissing had genomen. Er stonden weer duizenden mensen aan de kant. Werkelijk iedereen riep mijn naam. De andere renners werden er helemaal gek van. Ik voelde zenuwen. Wat nou als al die mensen daar stonden en ik niet meer mee zou kunnen met de besten? Dat leek me echt een horrorscenario. Ik werd vijfde. Geen uitslag om me voor te schamen, maar vanaf 2002 had ik altijd podium gereden. Ik weet nog goed dat ik die dag over de finish van de Amstel Gold Race kwam. Er spookte maar één zin door mijn hoofd: “Dit was dus de laatste keer.” Ik kan me nog goed herinneren dat ik het stuk van de finishlijn naar de ploegbus reed. Als een wedstrijd is geëindigd, trekt iedereen opnieuw richting eindstreep. Ik fietste juist de andere kant op. Weg van de finish, weg van de mensen. Het was ongeveer een kilometer rijden naar de ploegbus. Om me heen werd het steeds rustiger, totdat er

niemand meer was. Ineens overviel me de gedachte: heb ik wel de goede beslissing genomen?’

Michael trekt even aan het nauwsluitende hardloophshirtje dat hij draagt. Op de heenweg belde hij me om te vragen hoe laat ik aan zou komen. ‘Dan kan ik nog even hardlopen.’ ‘Hardlopen?’ had ik gevraagd. ‘Jij bent toch wielrenner?’ ‘Ja, maar bij fietsen duurt het veel langer voordat je moe bent.’

Michael vertelt verder: ‘Eind april reed ik Luik-Bastenaken-Luik en in juli de Tour de France. Het voelde raar om al die grote wedstrijden voor de laatste keer te rijden. Telkens kwam die gedachte terug: heb ik wel de goede beslissing genomen? Ik had nog één stiekeme hoop: wanneer ik wereldkampioen zou worden moest ik van mezelf doorgaan. Voor dat wereldkampioenschap in Stuttgart heb ik echt alles gedaan. Getraind als een beest, de perfecte voorbereiding en ik zat boordevol motivatie. Maar ik kon weer niet met de besten mee. Sterker, ik zat er niet eens dichtbij. Toen kwam de berusting.’

Zijn laatste profwedstrijd zou Michael rijden in Noord-Italië. In oktober vindt daar jaarlijks de Ronde van Lombardije plaats, een slopende wedstrijd over de heuvels rond het Comomeer. De koers behoort, samen met Milaan-San Remo, de Ronde van Vlaanderen, Parijs-Roubaix en Luik-Bastenaken-Luik, tot de vijf monumenten van het wielrennen. Eendagskoersen waar iedere renner van droomt.

Terwijl Michael naar de wc is, probeer ik beelden van Michaels laatste Ronde van Lombardije op te zoeken op mijn telefoon. Het is de koers die me het meest dierbaar is. De Italiaanse herfst stemt op een mooie manier droevig, het is de laatste grote wedstrijd van het seizoen waarna de zware wieslerloze maanden beginnen. Maar het schone uitzicht vanaf de heuvels op het Comomeer biedt troost. Vooral het licht is zo

mooi, goudkleurig bijna. En wanneer de renners uitgeput van een heel seizoen over de finish van Como bollen, hebben de camera's moeite om hen vast te leggen vanwege de laaghangende zon. Het is een passend decor voor de laatste stuiptrekkingen van een groot renner.

Maar Michael Boogerd werd dit schone einde niet gegund. Een week voor zijn afscheid in de Ronde van Lombardije viel hij tijdens een training.

Michael is weer tegenover me gaan zitten en vertelt wat er gebeurde: 'Ik was die vrijdagochtend heel vroeg op pad. Ik wilde eerst vijf uur op het vlakke land rijden om zaterdag en zondag in de heuvels van Limburg te trainen. Daar wilde ik werken aan mijn explosiviteit bergop. In Zeeland, waar ik vanaf mijn huis naartoe fietste, was het mistig. De bietencampagne was begonnen dus er lag her en der pulp op de grond. Glad dus. Heel voorzichtig, met maar een paar kilometer per uur, nam ik de bochten. Het was een van die trainingen waarin het ineens weer goed ging. Ik reed op de rechte stukken als een raket. Het was haast windstil en er hing veel vocht in de lucht. In dat soort weer kan ik altijd veel geven. Tijdens die training stelde ik me voor hoe de Ronde van Lombardije zou verlopen. Of ik op de Ghisallo met de eersten boven zou komen.' Ghisallo is Madonna del Ghisallo, vernoemd naar het kerkje op de heuvel Ghisallo in de finale van de Ronde van Lombardije. 'Zou ik offensief gaan koersen of juist afwachten? Ik was de hele wedstrijd al aan het visualiseren. De laatste kilometers van mijn wielercarrière had ik tot in detail uitgedacht. Ik zou in Lombardije vooraan zitten en dan een alles-of-nietspoging doen. Bam! Plots ervandoor. Maar ineens lag ik in een bocht op de grond. Omdat ik hem zo langzaam nam, viel ik heel raar, boven op mijn knie. Hij bloedde meteen hevig. In de hele omgeving was niemand te bekennen. Ik nam nooit een

mobiele telefoon mee op training, heel ouderwets eigenlijk. Ik heb daar behoorlijk lang gelegen. Op een gegeven moment kwam er een busje aan rijden. Al liggend op de grond begon ik te zwaaien. De chauffeur stopte en die had gelukkig wel een mobiel bij zich. Hij belde 112 en een ambulance heeft me toen naar het ziekenhuis van Bergen op Zoom gebracht. Meteen zei ik tegen de verpleegster dat ze de wond schoon moest maken. Dat soort dingen weten wielrenners. Een wond moet je direct ontsmetten. Hoe sneller hoe beter. Maar ze zei dat er eerst een arts naar moest kijken. Toen deze na anderhalf uur kwam, was natuurlijk het eerst wat hij zei dat ze die wond onmiddellijk schoon moesten maken. Ik was woedend. 's Avonds, thuis op de bank, voelde ik meteen dat het niet goed zat. Er is bij mij vaker iets gehecht. Vaak reed ik daar zelfs de Tour de France mee uit. Maar dit begon vreselijk pijn te doen. 's Nachts begon mijn been op te zetten en kreeg ik koorts. Toen mijn been paars werd, heb ik een dokter gebeld. Die constateerde wondroos, een onderhuidse ontsteking. Hij heeft direct de wond opengemaakt en alle viezigheid eruit laten lopen. Ik werd aan het infuus gelegd met antibiotica en morfine. Deze hele situatie was gevaarlijk, hè? Ik had aan die wondroos dood kunnen gaan.'

Michael loopt door de keukendeur de tuin in om de tuinmannen wat aanwijzingen te geven. Vriendelijk maar autoritair vertelt hij ze wat ze moeten doen. 'Die bomen daar achterin mogen ook kort,' hoor ik hem zeggen. De mannen knikken zwijgend. Als Michael weer in de keuken is, vraag ik hem wanneer hij wist dat hij nooit meer een koers zou rijden.

'Dat wist ik niet meteen. Ik genas snel. Na drie dagen werd ik ontslagen uit het ziekenhuis. Het was ondertussen woensdag en de zondag daarop zou de Ronde van Lombardije verreden worden. Ik stapte op de rollerbank om te testen hoe ik ervoor

stond. Eerst maar een uurtje, om daarna meteen met ijs op m'n knie plat te gaan. Dat ging goed. En ook het tweede uurtje ging naar behoren. Maar bij het derde uurtje begon mijn knie ongelofelijk veel pijn te doen. Hij zwol meteen weer op. Toen wist ik het. Natuurlijk had ik kunnen starten. Maar dan had ik de finish niet gehaald. En zo wilde ik niet eindigen. Dus ik reed Lombardije niet.'

Inmiddels zijn de tuinmannen even gestopt. Een weldadige rust daalt neer over de tuin. Behalve wat vogelgezang is het stil. Michael staat op om nieuwe koffie in de schenken.

Ik tuur naar de geschoren heg. Wat zou er gebeurd zijn als Michael dat weekend wel had gereden in Lombardije? Ineens bekruipt me het gevoel dat hij helemaal nog niet had moeten stoppen. Hij voelde zich hartstikke goed tijdens de training toen hij viel. En de wedstrijden ervoor reed hij sterk. Maar Michael vertelt me dat wanneer hij een beslissing neemt hij daar nooit op terugkomt.

's Avonds thuis bekijk ik weemoedig de beelden van de editie Lombardije die Michael had moeten rijden. Bijna hoop ik hem de Ghisallo op te zien komen. Belachelijk natuurlijk. Veel dopingzondaars passeren de camera. Thomas Dekker, Davide Rebellin, Riccardo Riccò, allemaal werden ze gepakt.

TEAMPRESENTATIE TEAM ROOMPOT

Rotterdam
2 januari 2015

De tribunes rond de wielersbaan in Ahoy zitten vol. De rook-machine staat te loeien en André Hazes vult met zijn gulle stem de hal:

*Samen zijn we sterk,
eendracht maakt machtig,
hoe een klein land groot kan zijn
is dat niet prachtig*

Achttien renners in oranje-witte shirtjes staan wat onwennig in een rijtje op de wielersbaan. Onder hen bevinden zich drie renners uit dezelfde familie: broers Michel en Raymond Kreder en hun neef Wesley. Een unicum in het Nederlandse wielrennen.

*Nederland, o Nederland
Jij bent een kampioen*

Sommige renners leggen een arm om de schouder van hun buurman. Iets verderop staan hun drie ploegleiders, gekleed in een zwart pak. Ze hebben oranje sjaaltjes om hun nek en mompelen mee met het refrein:

*Wij houden van Oranje
om zijn daden en zijn doen.*

Het is 2 januari 2015, de Zesdaagse van Rotterdam is begonnen aan zijn eerste dag. Voorafgaand aan een nieuwe wed-

strijdronde wordt een nieuw Nederlandse wielerteam officieel aan het publiek gepresenteerd: Team Roompot. De achttien gecontracteerde renners hebben net in een perszaaltje al een praatje gemaakt met de pers.

Als vast wielervolger hoorde ik in de lente van 2014 over dit project. Oud-renners Michael Boogerd, Erik Breukink, Jean-Paul van Poppel en Michael Zijlaard, de echtgenoot van Leontien van Moorsel, maakten toen bekend een nieuw wielerteam te willen starten. Op de website die ze lanceerden beschreven ze hun missie:

‘Onze droom is om vanuit ons hart, onze passie, onze ervaring en onze professionaliteit een Nederlandse “no nonsens”-wielerploeg op te zetten, die in een paar jaar tijd kan uitgroeien tot een toonaangevende profploeg.’

Vanwege het ontbreken van een sponsor heette het project aanvankelijk Orange Cycling, maar een paar maanden later, tijdens de Eneco Tour in augustus, kon de toekomstige hoofdsponsor al bekend worden gemaakt. ‘Roompot’ zou er op de shirtjes geprint gaan worden, naar de vakantieparkengigant die voor de centen ging zorgen. Ook wisten de aanstaande ploegleiders Nederlandse talenten aan zich te binden. Elke week werd er wel een nieuwe renner gepresenteerd.

De afgelopen maanden was het de vraag geweest of het feest voor Michael zelf door kon gaan. In eerste instantie wilde de Belgische wielerbond hem niet de ploegleiders-licentie verstrekken, vanwege zijn dopingverleden.

Toen ik Michael de dag voor de presentatie vroeg hoe dat nou allemaal zat, vertelde hij dat hij het zelf ook niet helemaal begreep.

‘Het kwam door de Nederlandse Dopingautoriteit. Die dreigde een zaak tegen me aan te spannen wanneer ik niet over

het dopinggebruik van andere renners zou getuigen. Dat was april vorig jaar. Toen ik de Autoriteit voor de tweede keer liet weten dat ik daarover niet zou spreken, zeiden ze ineens dat ze zich dan verplicht voelden om mijn dossier aan de Belgische bond over te dragen. Pas toen realiseerden mijn advocaat en ik dat ze gebluft hadden. Omdat ik tijdens mijn dopingvergrijpen een Belgische licentie had, waren ze helemaal niet bij machte om in Nederland een tuchtzaak tegen me aan te spannen. De Belgische bond deed in eerste instantie niets met mijn dossier. Totdat ze onder druk werden gezet door *Het Algemeen Dagblad*. Die vroegen de bond waarom ze geen actie ondernamen. Ik had bekend en het zou logisch zijn dat ik geschorst werd, vonden ze. In oktober 2014 moest ik in de krant lezen dat de Belgische bond een zaak tegen me wilde beginnen. En toen leek mijn ploegleiderslicentie in gevaar te komen. Maar twee dagen voordat mijn zaak in Brussel voor zou komen, het was inmiddels begin december, meldde de Belgische bond me ineens dat ze besloten hadden mijn hele dossier aan de UCI te geven. Waarom? Ik heb werkelijk geen idee. Maar ze gaven me wel een voorlopige licentie en dat is nu het belangrijkste. Wat de UCI nu met mijn dossier gaat doen weet ik niet. Ik denk dat ze belangrijker zaken aan hun hoofd hebben.’

Renners zien er altijd een beetje onhandig uit als ze niet op de fiets zitten. Gelukkig mogen de kersverse Roompot-renners in Ahoy hun tweewieler pakken om een wedstrijd tegen elkaar te rijden.

‘Ik ben nog niet helemaal vrij om me héél happy te voelen,’ zei Michael tegen de pers voordat hij de Zesdaagse-arena betrad. ‘Maar ik ben wel blij dat de ploeg er in elk geval staat.’

Zijn ranke Roompot-renners doen een wedstrijdje op de wielervedbaan begeleid door bier-en-bitterballenmuziek. ‘We zijn

er weer bij en dat is prima! Viva Hollandia.' De dj heeft André Hazes ingeruild voor Wolter Kroes.

Het is Roompot-renner André Looij die met de rondemissen op de foto mag.